

בבית המשפט העליון

בשבתו פליט משפט ורות לצדה

קהוג'י ו-4 אח'

על ידי ב"כ נירית היים ואח'

מרחוב אבו עוביידה 4, ירושלים

טלפון: 02-6283555; פקס': 02-6276317

בג"ץ 6685/09

קבוע; 26.11.09

העותרים

נ ג ד

המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים, ירושלים

טלפון: 02-6466289; פקס': 02-6467011

המשיב

תגובה מטעם המשיב

1. בהתאם להחלטת כב' השופט רובינשטיין מיום 27.8.09 ולבקשות להארכת המועד, מתכבד המשיב להגיש תגובתו לעתירה.
2. עניינה של העתירה בבקשת העותרים כי בית המשפט הנכבד יורה למשיב להימנע מהרחקתו לרצועת עזה של העותר 1 (להלן – העותר), אשר רשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני כתושב רצועת עזה, ואשר נעצר ביום 19.8.09 כשהוא שוהה שלא כדין באזור יהודה ושומרון (להלן – איוי"ש או האזור).
3. המשיב סבור כי דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערב בהחלטה על הרחקת העותר, אשר כפי שיפורט להלן נשאר באיו"ש שלא כדין תוך ניצול לרעה של ההיתר שניתן לו לתקופה מוגבלת של 8 ימים בהתאם לבקשתו.
4. יצוין, כי ביום 27.8.09 הוגשה הודעה מטעם המשיב בה צוין כי על אף עמדתו כי דין העתירה להידחות, בנסיבות הענין, ובהתחשב בכך שלא קיים בעניינו של העותר מידע בטחוני שלילי, המשיב מסכים לשחררו של העותר ממשמורת עד להכרעה בעתירה, וזאת בכפוף להפקדת ערבות בסך 30,000 ש"ח.

בהתאם, העותר שוחרר ממשמורת ביום 30.8.09 לאחר שהפקיד ערבות.

עיקרי העובדות הצריכות לעניין

5. העותר יליד 1982; מענו הרשום של העותר במרשם האוכלוסין הפלסטיני הינו ברצועת עזה (בעיר עזה). העותרת 2, אשתו של העותר, והעותרים 3-4, ילדיהם הקטינים הינם תושבי איו"ש.

מבדיקה במערכת הממוחשבת המצויה בידי המשיב, וכעולה מדבריו של העותר בתשואל שנערך לו, אמו של העותר מתגוררת ברצועת עזה. כעולה מבדיקה במערכת הממוחשבת המצויה בידי המשיב, לעותר 8 אחים אשר מתגוררים ברצועת עזה.

6. מגורמי מת"ק עזה נמסר כי בתחילת ינואר 2006 התקבלה במת"ק עזה בקשה מהוועדה האזרחית הפלסטינית לאשר את מעברו של העותר ומספר אנשים נוספים מרצועת עזה לאיו"ש לתקופה של חודש בין התאריכים 6.2.06-6.1.06. בבקשה צוין כי העותר ושאר האנשים שמעברם התבקש הינם עובדים באגודה לזכויות האדם, אשר מבקשים לצאת לראמאללה לפגישה עם חברי מרכז האגודה.

7. מבדיקה במערכת הממוחשבת המצויה בידי המשיב עולה כי הבקשה להתיר את מעברו של העותר לשם כניסה לאיו"ש להשתתפות בפגישה באגודה לזכויות אדם אושרה ולעותר הונפק היתר כניסה לישראל שתוקפו בין התאריכים 15.1.06-8.1.06 ושבזו מצוין במפורש כי העותר רשאי לצאת לאיו"ש. לא למותר לציין כי בהיתר זה מצוין כי "נושא היתר זה רשאי להיכנס לישראל, אך ורק למקום ולמטרה להם הוא נועד" (הערה 3 בצידו האחורי של ההיתר). בהקשר זה יוער כי לו היה העותר מבקש להיכנס לישראל בלבד, היה מצוין בהיתר הכניסה כי "רשאי לצאת לישראל", והיתר זה, בניגוד להיתר שהיה בידיו, לא היה מאפשר לו שהיה באיו"ש.

יודגש כבר עתה כי מדובר בהיתר אשר ניתן לעותר למטרה ספציפית, בהתאם לבקשה שהועברה על ידי הוועדה האזרחית הפלסטינית.

צילום ההיתר שהונפק לעותר מצורף ומסומן מש/1

8. ביום 8.1.06 מימש העותר את ההיתר שהונפק לו, יצא מרצועת עזה לישראל דרך מעבר ארוז ונכנס לאיו"ש.

יודגש, כי בניגוד לטענת העותרים (בסעיף 25 להשלמת הטיעון), לו היה העותר יוצא מרצועת עזה לא דרך ישראל, ומנסה להיכנס לאיו"ש דרך מצרים וירדן, לא היה יכול להיכנס לאיו"ש דרך גשר אלנבי מבלי שיהיה לו היתר לכך.

9. דא עקא, העותר לא יצא מאיו"ש לאחר תום תוקפו של ההיתר, אלא בחר לעשות דין לעצמו והמשיך להישאר באיו"ש גם לאחר שהסתיימה המטרה שלשמה ניתן לו ההיתר.

10. למותר לציין כי מהמשיב נמסר כי העותר לא הגיש כל בקשה לקבלת היתר שהייה או להשתקעות באיו"ש לאורך השנים בהן שהה באיו"ש שלא כדין.

11. ביום 19.8.09 לאחר למעלה מ-3 שנים וחצי של שהות שלא כדין באיו"ש, עוכב העותר על ידי כוחות צה"ל בסמוך לראמאללה.

לאחר שבבדיקת תעודת הזהות של העותר הסתבר כי כתובתו הרשומה במרשם האוכלוסין הפלסטיני היא ברצועת עזה, נערך לעותרת תשאול בשפה הערבית בהתאם לטופס תשאול לתושב עזה השוהה באיו"ש שלא כדין ומיועד להחזרה למקום מגוריו הקבוע. העותר טען בתשאול כי הוא מבקש להישאר באיו"ש "בעקבות עבודתו והמשכורת הטובה".

יצוין, כי סעיפים 5-6 בטופס התשאול, שהינם סעיפים טכניים, לא מולאו, אולם מלשכת היועץ המשפטי לאיו"ש נמסר כי כעולה מדיווח מבצעי של חמ"ל המנהל האזרחי, כלל הנתונים הרלוונטיים נבדקו על ידי גורמי המנהל האזרחי ועל ידי לשכת היועץ המשפטי והובאו לפני הגורם המחליט עובר לקבלת ההחלטה על הרחקת העותר.

צילום טופס התשאול מצורף ומסומן מ/ש 3

12. ביום 20.8.09 פנה העותר 5, המוקד להגנת הפרט ללשכת יועמ"ש איו"ש בבקשה לבטל ולחלופין לעכב את ההליכים להרחקתו של העותר מאיו"ש לרצועת עזה. באותו יום נשלחה תשובת לשכת היועץ המשפטי לאיו"ש כי הבקשה נדחתה וכי אין בשהייתו של העותר באיו"ש שלא כדין במשך תקופה ארוכה לאחר תום תוקפו של ההיתר, כדי להצדיק את המשך שהייתו שם.

צילומי המכתבים מצורפים ומסומנים מ/ש 4 ומ/ש 5 בהתאמה

13. ביום 20.8.09 הוגשה העתירה דנן כנגד הרחקתו של העותר לרצועת עזה - מקום מגוריו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, וניתנה החלטת כב' השופט רובינשטיין במסגרתה ניתן צו ארעי האוסר על הרחקת העותר עד להחלטה אחרת ונקבע כי העותר יישאר במשמורת עד להחלטה נוספת.

כפי שצוין לעיל, ביום 27.8.09 הוגשה הודעה מטעם המשיב בה צוין כי על אף עמדתו כי דין העתירה להידחות, בנסיבות הענין, ובהתחשב בכך שלא קיים בעניינו של העותר מידע בטחוני שילי, המשיב מסכים לשחרורו של העותר ממשמורת עד להכרעה בעתירה, וזאת בכפוף להפקדת ערבות בסך 30,000 ₪. לאחר הפקדת הערבות שוחרר העותר ממשמורת.

עמדת המשיב

14. המשיב סבור כי דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערב בהחלטת המשיב להרחיק את העותר לרצועת עזה, מענו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני.

השתקעותו באיו"ש של מי שאינו רשום במרשם האוכלוסין כתושב איו"ש, מחייבת היתר מטעם המפקד הצבאי. בענייננו, העותר לא פנה למשיב בבקשה להתיר את השתקעותו באיו"ש וממילא בקשה כזו לא אושרה. כל שניתן לעותר, **בהתאם לבקשה המפורשת שהועברה בענייננו, הוא היתר לעבור מרצועת עזה לאיו"ש למטרה ספציפית ולתקופה קצובה** – פגישה ברמאללה עם חברי מרכז האגודה לזכויות אדם.

לאחר תום תוקפו של ההיתר (בחלוף תאריך תום התוקף שנרשם בו או לאחר שהתקיימה הפגישה שלשמה התבקש ההיתר), **היה על העותר לצאת מאיו"ש בחזרה לרצועת עזה**, אולם העותר בחר להמשיך ולהישאר באיו"ש שלא כדין, תוך ניצולו של ההיתר שניתן לו. במצב דברים זה, בו כתובתו הרשומה של העותר הינה ברצועת עזה ובו **העותר שהה באיו"ש שלא כדין**, לאחר תום תוקף ההיתר שניתן לו, אין כל עילה להתערב בהחלטת המשיבים להרחיק את העותר לרצועת עזה.

עמדת המשיבים באשר להשתקעות תושבי עזה באיו"ש

15. כעולה מן העתירה, העותרים טוענים כי מענו של העותר רשום "באופן שגוי" ברצועת עזה, וכי הוא שוהה באיו"ש כדין

16. עמדת המשיב הינה כי כניסה לאיו"ש, קל וחומר העתקת מקום המגורים באופן קבוע **והשתקעות** באיו"ש של מי שאינו רשום במרשם האוכלוסין כתושב איו"ש, **מחייבת היתר מאת המפקד הצבאי**.

17. עמדה זו של המשיב נובעת מהיותו של אזור יהודה והשומרון **שטח צבאי סגור**, אשר בהתאם לסעיף 90 לצו בדבר הוראות ביטחון (מס' 378) התש"ל-1970 ולצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34) תשכ"ז-1967, הכניסה אליו והשתייה בו דורשות **היתר פרטני** מאת המפקד הצבאי, ומקל וחומר שהשתקעות - ישיבת קבע - באיו"ש מחייבת היתר מטעם המפקד הצבאי.

בית משפט נכבד זה דן במהלך השנים בעתירות רבות שעניינן בסמכות המפקד הצבאי למנוע כניסה ויציאה מתחומי אזור יהודה והשומרון (ובעבר, עד להוצאת המנשר המודיע על סיום הממשל הצבאי ביום 12.9.05, גם מאזור חבל עזה).

בפסיקתו זו אישר בית המשפט הנכבד, את תוקפה המשפטי של תחיקת הביטחון, ובתוך כך נתן דעתו למסגרת שיקול הדעת ותוכן שיקולי הבטחון ששוקלים המפקדים הצבאיים באזור בעת החלטתם על תנועת תושבים אל מחוץ לאזור או לתוכו (ראו למשל בג"ץ 9293/01 חה"כ מוחמד ברקה נ' שר הביטחון, פ"ד נו(2), 509, עמ' 516-515, ובג"ץ 709/88 ראפת צובחי מוחמד טייב נ' ראש המנהל האזרחי, תק-על(3)88, 138, עמ' 139, (1988)).

18. בית המשפט הנכבד אף אישר לא אחת, את עמדת המשיב המונעת מעברם של תושבי עזה לאיו"ש. ראו למשל לעניין זה את פסק הדין בבג"ץ 7960/04 מחמד מוסא אלראזי נ' מפקד כוחות צה"ל - חבל עזה, תק-על(3)2004, 3384, בו נדחתה עתירתם של תושבי עזה שביקשו כי יותר מעברם לאיו"ש לשם לימודיהם, ונקבע, בין היתר, כדלקמן:

"... את החלטתו, שלא להיענות לבקשת העותרים, סמך המשיב על הערכת גורמי הביטחון כי ביציאתם מאזורם - ובעיקר בכוונתם לשהות לצורך לימודיהם בבית-לחם - גלומים סיכונים לביטחון המדינה ולביטחון האזורים. בתגובה בכתב מטעמו הבהיר המשיב, כי עמדתו אינה מבוססת על אבחון פרטני המתייחס לכל אחד ואחד מן העותרים באופן אישי, אלא על הערכת גורמי הביטחון כי די ב"פרופיל הסיכון" שאליו משתייכים העותרים כדי להקים יסוד לחשש כי ארגוני הטרור הפועלים באזור חבל עזה ינצלו את יציאתם לבית-לחם לביצוע פיגועים בשטחי ישראל ובאזור יהודה השומרון... הגענו לכלל מסקנה כי בנסיבות הקשות השוררות לעת הזאת אין להתערב בהחלטת המשיב. הננו נכונים להניח כי לפחות חלק מן העותרים ביקשו לצאת לבית-לחם במטרה ללמוד שם, ולא לשום מטרה אחרת. עם זאת שוכנענו כי בהתרת יציאתם מאזור חבל עזה כרוך סיכון מהותי לביטחון הציבור בישראל ובאזורים..." [ההדגשות הוספו]

וראו גם את פסק דינו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 9657/07 גרבווע נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, תק-על(3)2008, 2362 (2008) בו נקבע כדלקמן:

"העותרת 1, המתגוררת ברצועת עזה, מבקשת להיכנס לאזור יהודה ושומרון, תוך מעבר בתחום ישראל, על מנת לבקר שלושה מילדיה המתגוררים באזור יהודה ושומרון. מדובר בילדים בגילאים 17, 19 ו-23. הרשות המוסמכת החליטה כי בנסיבות דהיום אין להתיר מעבר כאמור אלא במקרים חריגים וכי עניינה של העותרת 1 אינו בא בגדרם. על רקע המציאות הבטחונית הקיימת, במיוחד ברצועת עזה, לא מצאנו שנפל פגם בהחלטה שלא להיעתר לבקשתה של העותרת 1. המקרה הנוכחי שונה באופן מהותי ממקרים אחרים בהם קיימות נסיבות רפואיות חריגות וכדומה. יש לזכור, כי לעותרת 1 אין זכות קנויה להיכנס לישראל למטרה כלשהי, כולל מעבר לאזור יהודה ושומרון. לפיכך, לאור הנסיבות הקיימות, העתירה נדחית."

19. אף מי שהותרה **כניסתם** לאיו"ש וביקשו להעתיק את מקום מגוריהם **באופן קבוע** לתחומי איו"ש נדרשו לקבל את אישור המשיב לכך, ורק לאחר שניתן אישור זה, התגבשה, למעשה, העתקת מקום המגורים, והשהייה הקבועה באיו"ש הפכה לחוקית. כך נהג המשיב עובר לחתימת הסכם הביניים בשנת 1995 וכך המשיך לנהוג גם לאחר חתימתו.

תוקפנו של היתר מעבר שניתן למי שאינם תושבי איו"ש ואשר המפקד הצבאי החליט לאשר את ביקורם באיו"ש לצורך מטרה זו או אחרת, פג בתום תוקף ההיתר, או כאשר מיומשה המטרה שלשמה ניתן ההיתר וכן כאשר הוטל סגר. במועד זה נדרש התושב שהחזיק בהיתר מעבר לשוב לאזור שממנו הגיע ושהותו באיו"ש לא הותרה עוד.

למותר לציין, כי בקשות לקבלת היתר כניסה ושהייה באיו"ש נבחנות בהתאם לנסיבות העניין ולמטרה שלשמה מבוקש ההיתר, וכי כאשר בקשה מאושרת וניתן לפונה היתר, ההיתר נועד לאפשר את שהייתו של הפונה באיו"ש לצורך מימוש המטרה לשמה הונפק ואינו היתר מעבר ושהייה בלתי מוגבל.

כך למשל, ייתכן שבקשתו של תושב רצועת עזה לעבור לאיו"ש לצורכי לימודים תסורב, ואילו בקשה של אותו אדם לעבור לאיו"ש לצורך טיפול רפואי תאושר. ברי כי אדם כזה שיעבור דרך ישראל מרצועת עזה לאיו"ש לצרכים רפואיים לא יוכל להישאר באיו"ש לאחר תום הטיפולים הרפואיים ולהישמע בטענה כי ניתן לו היתר בלתי מוגבל לשהייה והשתקעות באיו"ש.

20. לאחר פרוץ האירועים הביטחוניים בספטמבר 2000, הפסיקו המשיבים לאשר מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש וכן העתקת מקום מגורים לאיו"ש, למעט במקרים חריגים והומניטאריים.

21. בהקשר זה יצוין, כי על פי הערכת גורמי הביטחון, לארגוני הטרור ברצועת עזה מוטיבציה גבוהה להעתיק את הלחימה נגד ישראל לאיו"ש, ובכלל זה, בדרך של העברת ידע, יכולות צבאיות ומומחי חבלה מרצועת עזה לאיו"ש לצורך קידום ושדרוג פעילות זו. על מנת לקדם מטרות אלה, קיימת תופעה שכיחה של גיוס תושבי רצועת עזה השוהים באיו"ש ותושבי רצועת עזה המתכוונים להגיע אליה, להם נגישות ליעדים אזרחיים וצבאיים בישראל ובאיו"ש, נגישות אשר מטבע הדברים לא היתה להם ברצועת עזה, לשם פעילות צבאית ובכלל זה פיגועי התאבדות, חטיפה ועוד.

22. מדיניות המשיבים לעת הזו, הינה שלא לאשר העתקת מקום מגורים של פלסטינים מעזה לאיו"ש, למעט במקרים הומניטאריים חריגים (אשר מפורטים ב"נוהל טיפול בבקשות השתקעות של תושבי רצועת עזה באיו"ש" אשר הוגש לבית המשפט הנכבד ביום 8.3.09 ומצורף להלן כנספח מש/7), ובהתאם לפניה מסודרת מטעם הרשות הפלסטינית, בדרגיה הבכירים. לעמדת המשיבים, מדיניות זו מאזנת כראוי בין צרכי הביטחון מחד גיסא, לבין הצורך להתחשב במקרים חריגים הומניטאריים, מאידך גיסא, והיא מדיניות סבירה וראויה.

23. יצוין, כי בפני בית המשפט הנכבד תלויות ועומדות מספר עתירות (בג"ץ 660/08, בג"ץ 2905/08 ובג"ץ 3911/08 להלן – עתירות ההשתקעות) בהן נידונה הסוגיה של השתקעות תושבי רצועת עזה באיו"ש, סוגיה המשיקה לסוגיה נשוא העתירה - הרחקתם של תושבי רצועת עזה השוהים באיו"ש שלא כדין. המשיב יבקש להפנות לתגובה שהוגשה בעתירות ההשתקעות ביום 2.12.08, בה מפורטת בהרחבה עמדתו באשר להשתקעות תושבי עזה באיו"ש.

בדיון בעתירות ההשתקעות שהתקיים ביום 8.12.08 קבע בית המשפט הנכבד כדלקמן:

"שמענו היום מפי נציגת המדינה כי מתגבש נוהל כתוב שיתייחס הן לדרך הגשת בקשת המעבר מרצועת עזה לאזור יהודה ושומרון והן לעניין קביעת הקריטריונים למתן ההיתר עצמו. מוסכם על המדינה כי המקרים נשוא התיקים דהיום יבחנו לגופם, עם הגשת בקשה מתאימה, וזאת עוד בטרם גיבוש הנוהל.

הודעה מעדכנת תוגש לנו בתוך 90 ימים. זכות תגובה לעותרים בתוך 30 ימים לאחר מכן. למקרא ההודעות נחליט על דרך המשך הטיפול בתיקים."

לא למותר לציין, כי בדיון שהתקיים בעתירות ההשתקעות ביום 8.12.08, לא נידונה שאלת סמכותו של המפקד הצבאי לאשר או לסרב בקשות השתקעות של תושבי עזה באיו"ש, אלא הדיון התמקד באופן הפעלת הסמכות וגיבושו של נוהל שמסדיר את הטיפול בסוגיה.

ביום 8.3.09 הוגשה הודעה מעדכנת מטעם המדינה אליה צורף "נוהל טיפול בבקשות השתקעות של תושבי רצועת עזה באיו"ש".

המשיב סבור כי אין צורך להמתין להכרעה בעתירות ההשתקעות על מנת להכריע בעתירה דנן, עם זאת, מאחר שמדובר בסוגיות משיקות המשיב מצא לנכון להביא בפני בית המשפט את עמדתו בעניין זה.

צילום תגובת המשיבים בבג"ץ 660/08 ובג"ץ 2905/08 (ללא נספחים), בה מפורטת בהרחבה

עמדת המשיבים באשר להשתקעות באיו"ש, מצורף ומסומן מ/ש 6

צילום ההודעה שהוגשה לביהמ"ש ביום 8.3.09 מצורף ומסומן מ/ש 7

24. יודגש, כי סוגיה זו של השתקעות תושבי עזה באיו"ש, והסוגיה המשיקה לה - הרחקתם של תושבי רצועת עזה השוהים באיו"ש שלא כדיון, סוגיות שלהכרעה בהן עשויות להיות השלכות רחבות על אלפי תושבים פלסטינים, שלפי הערכות גורמי המנהל האזרחי שוהים שלא כדיון באיו"ש על אף שמקום מגוריהם הרשום הינו עזה, הינן שאלות מדיניות, אשר כרוכות בטבורן במערכת היחסים המדינית בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית.

לעמדת המשיבים, אין מקום להתערבות בית המשפט הנכבד, בעניינים אלו, הנוגעים ליחסי החוץ של מדינת ישראל, אשר אופן ניהולם הינו פרוגרטיבה של ממשלת ישראל (באשר להתערבות בית המשפט הנכבד בסוגיות בעלות אופי מדיני מובהק, ראו למשל בג"ץ 4395/00 מטה מותקפי הטרור נ' ממשלת ישראל, תק-על 22000(2), 2243 (2000), כן ראו, בשינויים המחויבים, את פסקי דינו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 2231/03 אלשלאדה נ' מפקד חטיבת בנימין ובבג"ץ 5957/02 אעתדאל נ' מפקד חטיבת בנימין תק-על 2002(3), 881 (2002) ופסקי הדין נוספים של בית המשפט הנכבד בהם מצא שלא להתערב במדיניות ישראל, בכל הנוגע לקבלת בקשות לרישיונות ביקור ולאיחוד משפחות באזורים הנתונים לשליטה צבאית ישראלית, מכיוון שהעניין מהווה חלק ממערכת היחסים המדינית בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית, והשאלות הן שאלות מדיניות).

הרחקת תושבי עזה אשר שוהים באיו"ש שלא כדין

25. לעמדת המשיבים, למפקד הצבאי נתונה הסמכות להורות על הרחקתם של שוהים בלתי חוקיים מתחום איו"ש, שהינו שטח צבאי סגור.

עם זאת, בהתאם למדיניות האכיפה כיום, ככלל לא מורחקים תושבי רצועת עזה שעברו לאיו"ש עובר לפרוץ האירועים הביטחוניים בשנת 2000, ושלא קיים בעניינם חומר בטחוני שלילי.

26. בית המשפט הנכבד שב וקבע במספר עתירות כי אין מקום להתערב בהחלטת המשיב להרחיק לרצועת עזה, פלסטינים שמענם הרשום במרשם האוכלוסין היה ברצועת עזה ושהו באיו"ש שלא כדין (ראו למשל בג"ץ 10735/03 אלנבאהין נ' שירות בתי הסוהר, תק-על 2003(4), 1227 (2003), בג"ץ 7880/03 ג'נים נ' שירות בתי הסוהר, תק-על 2003(3), 2362 (2003)).

יצוין, כי בפסקי דין אלו דובר בעותרים שהיה קיים בעניינם מידע ממנו עלה כי שחרורם מהכלא לאיו"ש עלול לסכן את שלום הציבור, אולם מפסקי דין אלו עולה בבירור כי למפקד הצבאי נתונה הסמכות להרחיק לרצועת עזה מי שכתובתו הרשומה במרשם האוכלוסין הפלסטיני הינה ברצועת עזה ושוהה שלא כדין באיו"ש.

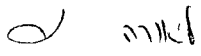
27. העותרים שבים וטוענים כי במועד כניסתו של העותר לאיו"ש לא היו קיימים היתרי כניסה ושהייה באיו"ש ולפיכך לא נדרש כל היתר מעבר להיתר המעבר דרך ישראל.

דא עקא, העובדה שעד לסוף שנת 2007 לא דרש המפקד הצבאי, כי פלסטינים תושבי עזה יחזיקו במסמך שכותרתו "היתר כניסה לאיו"ש", אלא איפשר את מעברם בישראל וכניסתם ושהייתם באיו"ש באמצעות המסמך שכותרתו "היתר כניסה לישראל" ושבתוכו נרשם כי המחזיק "רשאי לצאת לאיו"ש", אינה מעלה ואינה מורידה. גם עובר להנפקתו של המסמך שכותרתו "היתר כניסה לאיו"ש" עמדה בתוקפה הדרישה המהותית לאישור של המפקד הצבאי לשם כניסה ושהייה באיו"ש. אלמלא היתה דרישה מהותית זו בתוקף, לא היה צורך בפנייה למשיב לשם קבלת היתר למעבר מרצועת עזה לאיו"ש. למותר לציין כי לא ניתן לנתק את הקשר בין המסמך שהונפק לבין המטרה שלשמה התבקש, במצב דברים בו הונפק לאדם מסמך שכותרתו "היתר כניסה לישראל" בהתאם לבקשתו להיכנס לאיו"ש למטרה ספציפית, לא ניתן לקבל את הטענה כי מרגע שהונפק המסמך הוא מתיר שהייה בלתי מוגבלת באיו"ש לכל מטרה שהיא.

צילום לדוגמא של רשיון שהייה באיו"ש מצורף ומסומן מש/8

28. לעניין המקרים הנוספים אליהם הפנו העותרים בהשלמת הטיעון מטעמם יבקש המשיב לציין, כי מדובר בתושבי רצועת עזה שנכנסו לאיו"ש לפני שנת 2000, וזאת בשונה מהעותר שנכנס לאיו"ש בשנת 2006. באותם מקרים לאחר שנבדק עניינם של הפונים והסתבר כי נכנסו לאיו"ש עובר לשנת 2000, הוחלט לאפשר את חזרתם לאיו"ש. יוער, כי בחלק מהמקרים ביקשו הפונים לשוב לאיו"ש לאחר ביקור ברצועת עזה, ובחלק אחר דובר במי שהורחקו לרצועת עזה בנסיבות שונות שלא בהתאם למדיניות הנוהגת.
29. כפי שפורט לעיל, העותר שהה באיו"ש שלא כדין למעלה משלוש שנים וחצי לאחר שתם תוקפו של ההיתר שניתן לו בשנת 2006. בניגוד לנטען בעתירה, העותר לא קיבל שהייה כללי ובלתי מוגבל באיו"ש או היתר להשתקעות באיו"ש. כל שניתן לעותר בשנת 2006, בהתאם לבקשה המפורשת שהועברה בעניינו, הוא היתר לעבור מרצועת עזה לאיו"ש למטרה ספציפית - פגישה ברמאללה עם חברי מרכז האגודה לזכויות אדם. לאחר תום תוקפו של ההיתר (בחלוף התאריך שנרשם בו או לאחר שהתקיימה הפגישה שלשמה התבקש ההיתר), היה על העותר לצאת מאיו"ש בחזרה לרצועת עזה, אולם העותר בחר להמשיך ולהישאר באיו"ש שלא כדין, תוך ניצולו של ההיתר שניתן לו.
30. במצב דברים זה, המשיב סבור שאין כל עילה להתערב בהחלטה להרחיק את העותר, ששהה באיו"ש שלא כדין, לרצועת עזה, מקום מגוריו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני.
31. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה תוך חיוב העותרים בהוצאות.

היום, אי בכסלו תש"ע
18 בנובמבר 2009

ליאורה וייס-בנסקי, עו"ד
סגנית לפרקליט המדינה